

Arrest

nr. 153 956 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanees, afkomstig uit het dorp Mgullë nabij Shkodër, Albanië, en bezit de Albanese nationaliteit. Een kleine dertig jaar geleden vermoordde uw tante P. Z. (...) (zus van uw vader; later vernam u dat haar officiële naam B. Z. (...) is) haar echtgenoot P'. T. Z. (...). U was acht jaar oud op het moment van de feiten. De precieze toedracht is u niet bekend, maar uw tante pleegde de moord uit jaloezie. U woonde toen met uw familie in het dorp Mgullë. Uw tante woonde in Gjuraj (Albanië), een dorp verder. Om een bloedwraak te vermijden, meed uw vader sindsdien elk contact met uw tante. Hij beschouwde haar niet langer als een familielid. Kort na de moord verhuisde uw familie naar Velipoje, Shkodër. U vernam dat uw tante zich na de moord zelf ging aangeven bij de autoriteiten. Zij werd

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Na zes jaar werd zij vrijgelaten. Ook u hebt geen enkel contact meer met haar. Sinds uw huwelijk in 2000 met A. M. (...) (O.V. (...)) woonde u in Durrës (Albanië). Pas na uw huwelijk lichtte uw vader u in over deze familiegeschiedenis. Op een dag geraakte uw schoonmoeder op een trouwfeest aan de praat met enkele mensen uit uw geboortedorp. Toen deze personen achterhaalden dat u haar schoonzoon was, vroegen zij uw schoonmoeder of zij wist dat uw familie in een bloedwraak verwickeld was. Zij viel volledig uit de lucht. Terug thuis bevestigde u haar het bestaan van de bloedwraak. Op 27 november 2014 was u omstreeks half zeven 's avonds met de fiets onderweg van uw werk naar uw woning toen u iemand uw naam hoorde roepen. U stopte niet meteen. Toen de man met het accent van Shkodër nogmaals uw naam riep, ditmaal met de naam van uw vader eraan toegevoegd, hield u wel halt. De onbekende man zei dat het juiste moment was aangebroken om de dood van P. T. Z. (...) te weken. U zag dat hij naar een wapen greep. Toen u dat zag en hoorde, reed u snel weg. De man riep u nog na dat hij u de volgende dag zou vinden aan de school van uw kinderen. U keerde niet meer naar huis terug. U begaf zich naar de woning van uw schoonouders, ook in Durrës. Uw schoonvader haalde uw echtgenote en kinderen op. U liet uw kinderen niet meer naar school gaan. U lichtte de politie in van het voorval, maar aangezien u over weinig gegevens beschikte kon zij u geen hulp of bescherming bieden. U verliet Albanië op 12 december 2014. Twee dagen later kwam u in België aan. Op 16 december 2014 diende u een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 15 maart 2011 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Albanese rijbewijs, uitgereikt op 24 mei 2011 met een geldigheidsduur van tien jaar en uw huwelijksakte, uitgereikt te Shkodër op 23 december 2014.

Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog volgende documenten neer: drie aktes van familiesamenstelling, uitgereikt te Velipoje op 24 februari 2015, te Shkodër op 23 december 2014 en te Durrës op 19 december 2014; een attest van het archief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 12 maart 2015 over de veroordeling en gevangenisstraf van P. N. Z. (...); een attest van het gevangenisdirectoraat d.d. 11 maart 2015 over de veroordeling van P. Z. (...); en een attest van de Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië d.d. 17 maart 2015 waarin bevestigd wordt dat uw familie in een bloedwraak is verwickeld.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja) zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Tal van elementen wijzen er immers op dat er in uw situatie geen sprake is van een bloedwraak zoals in de hierboven beschreven definitie. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u pas na

uw huwelijk op de hoogte zou zijn van het bestaan van de bloedwraak nadat uw vader u hierover vertelde (CGVS, blz. 11). Niettegenstaande het uw eigen familie betreft, weet u niet hoeveel kinderen het slachtoffer heeft. U was enkel op de hoogte van het bestaan van een zoon, B. (...). U wist niet of er nog andere kinderen zijn. U verklaarde dat het slachtoffer broers had, maar u kon niet zeggen hoeveel. U kon ook geen enkele naam geven (CGVS, blz. 11-12). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u een normaal leven leidde, ging werken en een niet-gelimiteerde bewegingsvrijheid genoot (CGVS, blz. 5-6). Wat er ook van zij, u hebt geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen met medeburgers bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten of op andere instanties. U verklaarde dat u de politie op de hoogte bracht van de doodsb bedreiging en van de bloedwraak en dat zij u geen hulp of bescherming kon bieden aangezien u over te weinig gegevens beschikte over de dader (CGVS, blz. 14). Op basis van uw verklaringen kan echter niet besloten worden tot een onwil van de politie om hulp en/of bescherming te bieden. Hieraan moet toegevoegd worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is toegevoegd aan uw administratief dossier. De door u aangebracht documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie. De attesten van het archief en van het gevangenisdirectoraat tonen aan dat uw tante P. Z. (...) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar voor opzettelijke doodslag en vrijgelaten werd in 1993. Deze feiten worden an sich niet betwist. Aan het attest van de Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië kan geen waarde gehecht worden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden. Deze organisatie kwam in het verleden herhaaldelijk in opspraak voor het uitreiken van valse attesten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat uw situatie geenszins als een vendetta zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd kan beschouwd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat vormen wraak die zich niet aan de voorschriften van de *Kanun* houden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd worden en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, en dat tal van elementen erop wijzen dat er in de situatie van eerste verzoekende partij geen sprake is van een bloedwraak in de zin van de door de *Kanun* beschreven definitie, stellen verzoekende partijen vooreerst dat de informatie over de positie van het UNHCR zich niet in het administratief dossier bevindt en dat de positie van het UNHCR niet vermeld staat in de “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” van 27 augustus 2014. Evenmin wordt in de bestreden beslissingen de bron vermeld waar dit document beschikbaar is. Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat, daar waar verwerende partij de definitie van bloedwraak overeenkomstig de *Kanun* hanteert, uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in de praktijk de regels van de *Kanun* niet steeds gerespecteerd worden. Dat de traditionele regels van de *Kanun* niet steeds worden nageleefd, blijkt tevens uit een rapport waarnaar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen. Uit het feit dat niet alle regels van de *Kanun* steeds gerespecteerd worden kan evenwel niet worden afgeleid dat men zich niet in een situatie van bloedwraak bevindt. Verzoekende partijen zijn van mening dat ook personen die zich in een situatie bevinden van bloedwraak waarbij niet alle regels van de *Kanun* gerespecteerd worden eveneens het recht zouden moeten hebben om bescherming te genieten in het kader van de Conventie van Genève. In verband met de motivering van verwerende partij dat tal van elementen erop wijzen dat er in de situatie van eerste verzoekende partij geen sprake is van een bloedwraak overeenkomstig de definitie beschreven door de *Kanun*, leggen verzoekende partijen nog uit dat eerste verzoekende partij een normaal leven kon leiden door de houding van haar vader ten opzichte van diens zus, met name had hij alle contacten met haar verbroken. Het incident dat ervoor gezorgd heeft dat de familie van P'. Z. eerste verzoekende partij plots wel viseerde, was het feit dat na het overlijden van haar vader in maart 2014 iemand naar diens graf is geweest en er bloemen op heeft gezet met de vermelding “P., de zus”, waardoor de familie van P'. Z. dacht dat zij wel nog contacten onderhielden met P. nadat zij haar echtgenoot vermoord had. Daardoor had de familie van P'. Z. het gevoel dat haar eer (nog meer) geschonden was door de familie van eerste verzoekende partij. Ten slotte erkennen verzoekende partijen nog dat eerste verzoekende partij inderdaad niet veel informatie heeft over de familie van het slachtoffer, maar menen zij dat het feit dat het slachtoffer minstens één zoon zou hebben en broers op zich genoeg is om te begrijpen dat er verschillende personen zijn die op een gegeven moment kunnen beslissen om zich te wreken.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat in de “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” van 27 augustus 2014 een link vermeld staat naar de website waar de positie van het UNHCR dienaangaande beschikbaar is (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2, “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” d.d. 27 augustus 2014, p. 20). Verzoekende partijen kunnen deze informatie waarop verwerende partij zich baseert in haar bestreden beslissingen dan ook daar raadplegen.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met de uitleg dat er ook vormen van wraak bestaan waarbij niet alle regels van de *Kanun* gerespecteerd worden, hetgeen geenszins ontkend wordt in de bestreden beslissingen, geen enkele afbreuk doen aan de motivering dat dergelijke vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de *Kanun* houden als dusdanig niet beschouwd worden als bloedwraak zoals die door de *Kanun* in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven

werd. Sinds 2006 beschouwt het UNHCR slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” en oordeelde het dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erencode in Albanië (de *Kanun*) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de *Kanun* binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwickelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de *Kanun* sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (*hakmarrja*), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2, “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” d.d. 27 augustus 2014). De stelling van verzoekende partijen dat ook personen die zich in een situatie bevinden van bloedwraak waarbij niet alle regels van de *Kanun* gerespecteerd worden eveneens het recht zouden moeten hebben om bescherming te genieten in het kader van de Conventie van Genève, kan dan ook niet worden bijgetreden daar dergelijke vormen van wraak niet als bloedwraak in de zin van de definitie overeenkomstig de *Kanun* beschouwd kunnen worden en (geweld)daden van gemeen recht betreffen. *In casu* wijzen tal van elementen erop dat er in de situatie van eerste verzoekende partij geen sprake is van een bloedwraak in de zin van de door de *Kanun* beschreven definitie. Zo was eerste verzoekende partij pas na haar huwelijk op de hoogte van het bestaan van de bloedwraak nadat haar vader haar hierover vertelde, wist eerste verzoekende partij, niettegenstaande het haar eigen familie betreft, niet hoeveel kinderen het slachtoffer heeft en was zij enkel op de hoogte van het bestaan van een zoon, B., en wist zij niet of er nog andere kinderen zijn, verklaarde zij dat het slachtoffer broers had, maar kon zij niet zeggen hoeveel en kon zij geen enkele naam geven en blijkt uit haar verklaringen ook dat zij een normaal leven leidde, ging werken en een niet-gelimiteerde bewegingsvrijheid genoot. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift bemerken dat eerste verzoekende partij een normaal leven kon leiden doordat haar vader de contacten verbroken had met diens zus nadat deze haar echtgenoot vermoord had, dat eerste verzoekende partij plots wel gevisieerd werd doordat iemand na het overlijden van haar vader bloemen op zijn graf had gezet met de vermelding “P., de zus”, waardoor de familie van P. Z. dacht dat zij wel nog contacten onderhielden met P., en voorts erkennen dat eerste verzoekende partij inderdaad niet veel informatie heeft over de familie van het slachtoffer, doch menen dat het feit dat het slachtoffer minstens één zoon zou hebben en broers op zich genoeg is om te begrijpen dat er verschillende personen zijn die op een gegeven moment kunnen beslissen om zich te wreken, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen hiermee geen enkele afbreuk doen aan de vaststelling dat de situatie van eerste verzoekende partij geenszins bloedwraak betreft in de zin van de door de *Kanun* beschreven definitie waarop het UNHCR zich steunt om de slachtoffers van de bloedwraak te beschouwen als een ‘sociale groep’ en derhalve te laten ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Immers is in het geval van bloedwraak overeenkomstig de regels van de *Kanun* omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak, wordt een bloedwraak binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij en zien alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood, *quod non in casu*.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat geen elementen werden aangebracht waaruit kan blijken dat eerste verzoekende partij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen met medeburgers bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten of op andere instanties, verwijzen naar een rapport waaruit blijkt dat het fenomeen van vendetta’s steeds aanwezig is in het noorden van het land en dat het moeilijk is om hieromtrent precieze cijfers te geven en stellen dat het feit dat dit fenomeen nog steeds aanwezig is te wijten zou zijn aan het feit dat daders van bloedwraak slechts lichte straffen opgelegd krijgen, waardoor dan ook de vraag kan worden gesteld of de Albanese autoriteiten in staat zijn om betrokkenen in een bloedwraak de nodige bescherming te

geven in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er desbetreffend op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt. *In casu* werd door eerste verzoekende partij verklaard dat zij de politie op de hoogte bracht van de doodsb bedreiging en van de bloedwraak en dat zij haar geen hulp of bescherming kon bieden aangezien eerste verzoekende partij over te weinig gegevens beschikte over de dader. Hieruit kan evenwel niet besloten worden tot een onwil van de politie om hulp en/of bescherming te bieden. Verder blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 1) dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Uit de informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen ter staving van hun bewering dat zij in Albanië niet over de nodige bescherming kunnen genieten, blijkt voorts niet dat de Albanese autoriteiten niet bereid zouden zijn om op te treden inzake de problemen van verzoekende partijen met de familie van de vermoorde P. Z.. De Raad sluit zich dan ook aan bij de conclusie van verwerende partij dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hen de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 maart 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT